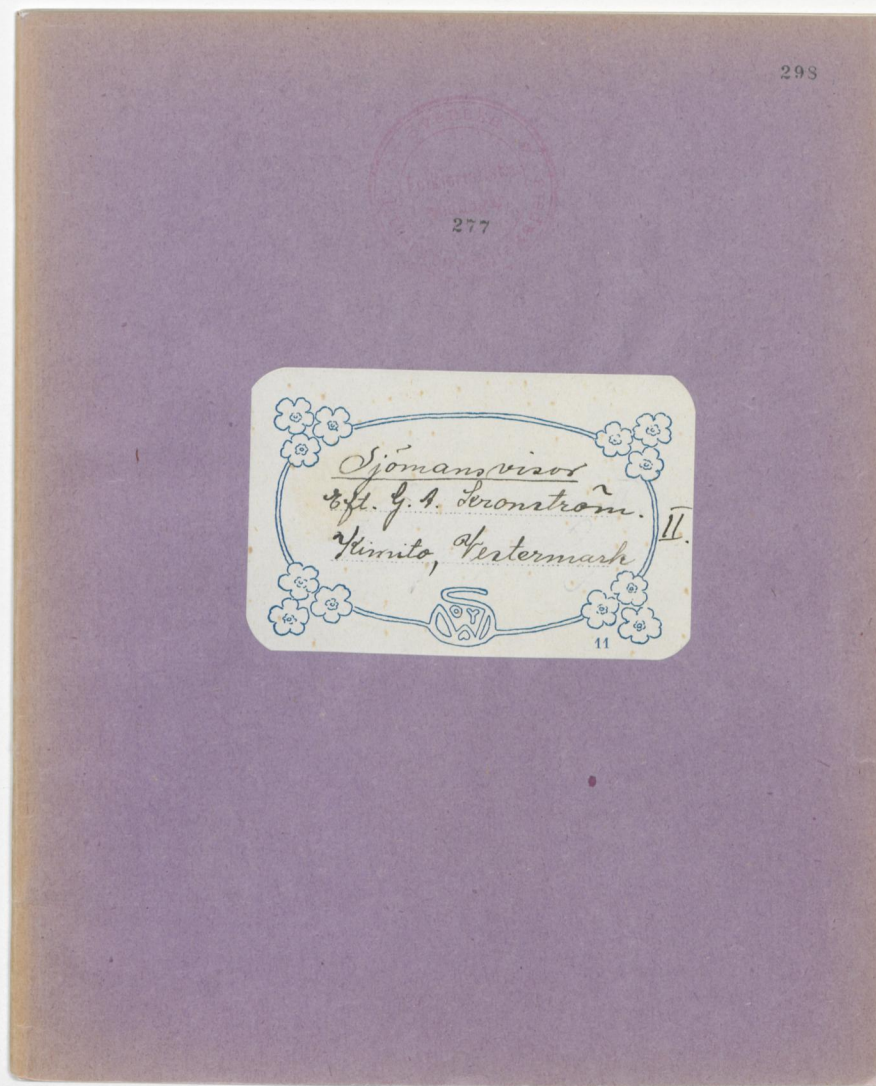

forts. från häfte I

299

sid

8. Var blommande täna på utrikes kust... 301
9. Du reser bort och lämna mig på stånden... 302
10. Där bodde en kejsar vid Hamburgs bro... 303
11. Här du min vän och ädla ros... 305
12. Hören på, jag vill hjälpa en visa i huset... 306
13. Skeppet det låg så glatt... 307
14. "Eldbrandet" stod färdigt på redan av Söndas... 308
15. I dag står vårt skepp under segel på floden... 310
16. Långt från mitt älskade fästlands skänder... 311
17. Tro aldrig att en sjöman kan säga så svårt... 312
18. Jag vill som andra på havet seglat ha... 313
19. Tuvål, men du häller får ej brän... 314
20. Säg må du vil påminna dig den allra första gång... 317

Ren syns frunt den söta stranden
 Var klar med ankaret för bren
 Lät falla i den stilla hamnen
 Gör fast mässeglet, jig upp *mellan?*

Där skulle vi för gott förläja
 Fört skepp uti en säker hamn
 Och själva över vintern dröja
 Uti en ålskad fästmöfamn.

778

Var blommande tårna på ströket kust
 Lön lyser som stjärna för ögat i lust.
 Had kärleken lockar det onda begär.
 Den ros jag vill plöcka, den väner ej här.

Lördan där väljes en fästmo så kuld,
 Där hjärtat ej säljes för flammmande guld,
 Där troheten finnes i svallande barm,
 Där kärleken bärmer beständig och varm.

Följ blomman i spåren, att kärskare bli
 Som uppsatiger våren, och böljan blir fri.
 Där lätta vi ankar, där segla vi ut
 Och sjömannens tankar de skynda fört.

Så tungt är mitt sinne, så mörkt är min själ
 Men en gång där uppe det ljusnar liksom.
 Välkommen tillbaka från främmande land,
 Jag sluter som maka min fästmo i famn.

Jag hade en fästmo så öm och så kuld,
 Den ej kan betalas med rödaste guld,

Vara lika ej finnes på denna här ort
 Jag slutar min visa med sorgelig ton.

879

Fina.

Du rerer bort och lämnar mig på stranden,
 Jag står en stund och blickar efter dig.
 Ännu en gång från slupen räck mig handen,
 Ännu en gång från havet länk på mig.

Giv mig en kys den första med den sista
 Och giv mig den liksom en trogen vän
 Och låt en tår utur ditt öga brista
 Och låt mig vänligt av dig torka den.

Lämn' lukten av de blommor som du strödde,
 Du strödde dem alldeles blott för mig.
 Jag lika ömt med kärlek dig bemötte,
 Jag står en stund och blickar efter dig.

77

10 Visa.

303
S. 11.

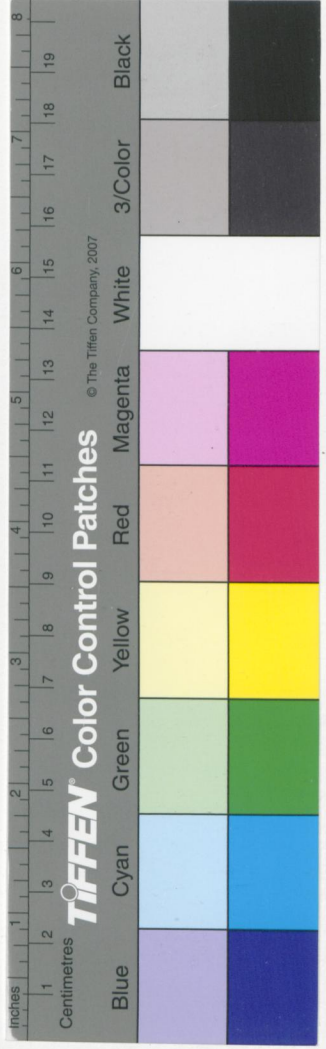
Där bodde en kerre vid Hamburga bro,
Han hade en dotter så fager och så tro.
Så kom där en seglare och sjöman i land,
Som frågde skön jungfrun, vem hon skall ha till
man.

"En sjöman har jag älskat, en sjöman skall jag ha.
En sjöman skall jag älska, till dess jag läggs i gräv.
"Den sjöman du har älskat, den kan du ej få
Imorgon skall jag låta den sjöman i hjält slå.

Om morgonen tidigt, när sjöman ut skul' gå
Allt utanför dörren fadern mände stå.
Så drog han fram sin sabel och stack i sjömans
och frågde sköna jungfrun, var hon har sin bröst.

Och jungfrun hon frågde sin fader om förlor,
Om hon i morgon klokan ätta till skogen får gå,
Där hon skall få höra de musikanter små
Att hon kan få roa sig det mesta hon förmår.

"Hör du min hjärtans dotter, det kan du väl få

30 35.
Imorgon klockan åtta till skogen att få gå,
Där du kan få höra de musikanter små
Att du kan få roa dig det mesta du förmår.

Och jungfrun hon dricker ett giftigt glas vin
Allt detta så gjorde hon för karestan sin
Och lägg mig i hans kista och sin uti kausgård,
Där vila vi förnöjda allt intill domedag.

Ky

11. Visa.

305

es. 6.

Hör du min vän och ädla ros,
Jag dig visst älskat har.
Jag måste resa bort min tros,
Än du får bli kvar.

Min glädje nu en ända tar,
Och sorgen ökar sig.
Hö vet, om jag i världen mer
Nånsin får skada dig.

Men om ödet mitt skall bli
Så stort, att jag skall döden se,
Så behöven du ej betymra dig,
Med tårar eller grät.
Så kom och följ mig ned till strand,
Där står min lilla båt.
Sen ger jag dig min högra hand.
Sen skiljes vi då åt.

Hören på, jag vill sjunga en visa i kväll
Om en yngling så änger, så rasker och säll,
Som med allvar vill böja ett nytt frieri,
Om än lyckan ej slår honom bi.

Sent om en afton när solen har rullat sin kos
Vill han söka sin flamma, sin vän ja sin ros,
Men han har inga stövlar, ty mor har dem
Och så rarande allt var förlömt, gömt,

Stå ut med min skuta bär's upp fälig vind
Jag är barbant kapten, men det gör ingenting.
Bara endast min flicka kon tror det går an
Att så barfota springa i land.

Sen så tog han ett långt spring från däckhet, där
Det skall gå som en snurra, ty vinden ^{han stod.} är så god.
Över berg, över dalar det går så galant.
Mina barfota ben stå i framt.

Så ser jag min flicka, nu skall vi ha back.

Lär vill jag lägga bi kala brassarna back
 Fira ankaret ut, giga brannseglet upp.
 Fira flaggan under gaffelen upp.

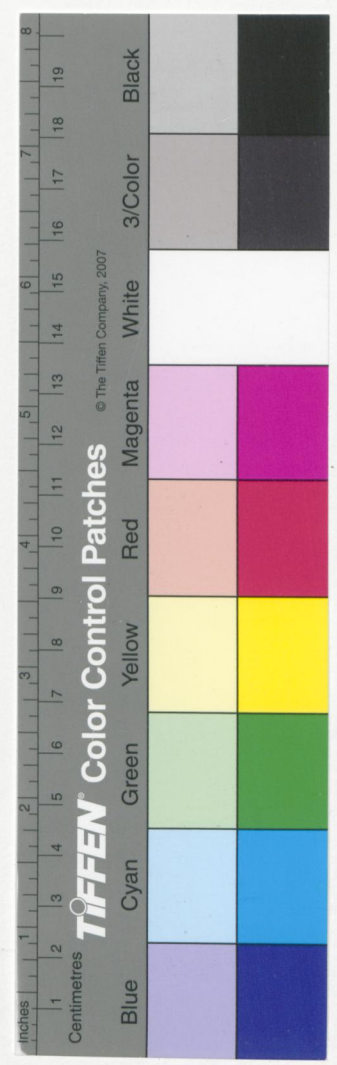
13 En liten visa.

Skeppet det är så glatt
 Ljestränd jag önskar få laga min flicka i famn
 Jag såg på de kinder, som för varit röd'
 Frändrat liksom om hon var död.

Sorgen jag vandrar, sorgen jag gör.
 Sorgen jag vandrar från år och till år.
 Ty sorgen är tyngre än stenar på jord,
 Och du är densamme, som sorgen har gjort.

Ett otroget hjärta bör aldrig se Gud.
 En sådan falsk flicka har jag haft till brud.
 Men skall du få lida så mycket som jag
 Så må du nu gråta på natt & på dag.

Ove mig den stunden, då jag dig fick se

Och mig den stund, då vi bekanta ble!
 Det vore långt bättre, att du hade sagt nej,
 För äro och falskhet bor inne hos dig.

Men jag släckars yngling vart skall jag ta väg
 Som så haver ålokat en otrogen vän,
 Som haver så ålokat av hjärta och sinni.
 Gud skall belön' dig för falskheten din.

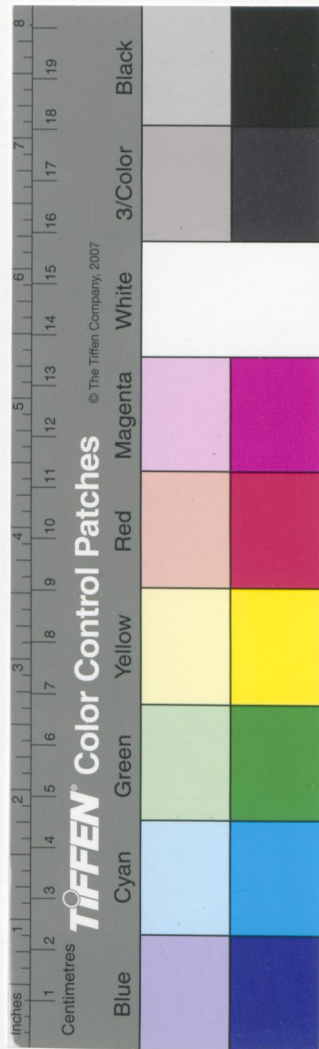
X7

14 "Eldbrandet."

"Eldbrandet" stod färdigt på reddens avfärd,
 Ångbåten den lossas, kaptenen han höres.
 Så äro vi sjögennar till landgång igen,
 Och flickan hon kommer se där över sjön.

Och god var den gräsen, som mig har följut
 Han svajar därute, där vägarna bura.
 Han vaggar sitt liv på den slarviga sjön
 På lönnas där bor hanses trognaste vän.

Fäligt jag lider, och hjärtat det svider.

Ach, jag stackars flicka, hur rydligt jag lider,
 Som hjärtat har skänkt åt en främmande fjönd.
 I var stad han kommer, så tar han en arm.

Den fjärde juni från Helsingfors hamnen
 Vi latta vart ankar på Sveaborgs redden.
 Och skeppet det går nu så långt ifrån land,
 Och flickan hon står där så sorgen på strand.

Ach, frien ni alla, som bo uppå Sörnäs
 Att Eldsbrandets folkhet nu även bör prisas
 Och en utav dem, som mild hjärta har fått,
 Han bor uppå "Eldsbrandet," som styrman han gått.

Men viljen I veta, vem visan har diktat,
 Så är det från Sörnäs en 17-års flicka,
 Och namnet så vill hon ej säga rätt ut,
 Och Vendela hon heter, och nu är det slut.

K7

15 En sjömansvisa.

310

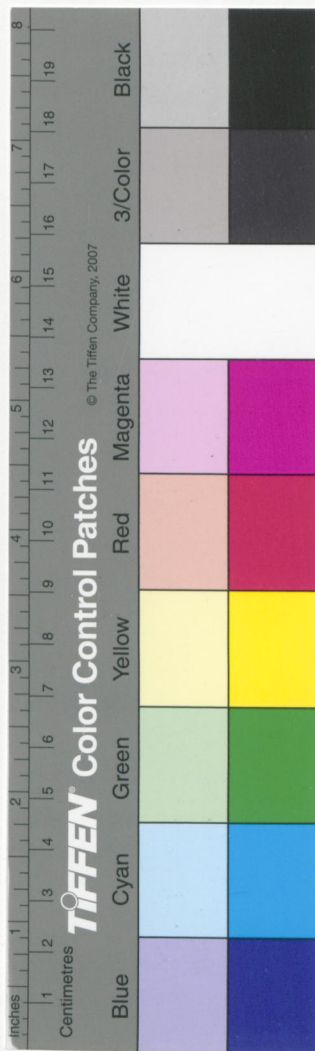
s. 11.

Idag slår vårt skepp under segel på floden
Vi lätta vårt ankar, en man tager rodet
Slagreglet lösgöres, mårsegel sträcks upp
Och blodet det livas i sjömannens kropp.

Ankaret lättas, och skeppet syns falla.
Vi hurra farväl till den som älskar oss alla.
Farväl du min flicka, farväl du min vän,
Jag hoppas vi en gång skall träffas igen.

Lögt suckar då flickan bedrövad i hägen.
Hon ser ju sin älskling i fjärran på vägen.
Hon suckar, hon klagar, männ brogen han är.
Kanske uti fjärran han glömmes mig där.

Älskade flicka, jag dig icke glömmes
Din skål uppå havet så glädligt jag tömmer
Fäst flickor jag skäddar i främmande land,
Du äger mitt hjärta, du äger min hand.

K7

16 En ny visa.

311

S. 17.

Långt från mitt ålskade fosterlands stränder
Seglar jag kring på det busande hav.
Jag äter mitt bröd uti främmande länder
Och är fönöjd med den lott, som försyner mig så.
~~Står~~ Ingen dag jag kan skriva
För er räkning, hur dagarna gå.
Men jag vill för eder beskriva,
Hur som vi redliga tjömmän må.
Stundom i havet så ligger vi stilla,
Stundom så seglar vi för en god vind.
Jag, såsom andra är skapad till möda,
Och vilken odödlig är därför fri.

Er aldrig att en sjöman kan säga så värt.
 Han tänker på sin återkomst, när om han lever bort.
 Fågeln far om hösten, en sjöman far om vår,
 Men det sker ganska sällan, som en sjöman faller far.
 Ja, om han också säger, han döjer sorgen sin.
 Grät ej du kulta fader ej kaller moder min.
 Grät inga släkt och vännar, ej syster eller bror.
 Grät ej du kulta flicka, som på en sjöman tror.
 Men om vi en gång kommer till vårt fosterland
 Och vi får fälla ankar vid hemmeto sälla strand.
 Grät ej du kulta flicka, en sjöman var din vän,
 Den du ej fick behålla, men glöm dock aldrig den.
 Fast bäljorna de brusa och bäljorna de gå
 Går alltid dock en sjöman så nöjd och glad ändå.
 Han fruktar ej för faran, han söker ej i nöd,
 Fast havel lätt kan göra en ringer sjöman död.

77

11 Om aman visa

313

s. 14.

Jag såväl som andra på havet seglat har
Gånget bort ifrån min hemort på oceanen blar.
Bland främmande personer jag söka skall mitt böja
För där finns ingen flicka, som trösta kan i nöd.

Om resa kring om landet till futiland jag gick,
Och blev ifrån min bröder så angeligt jag fick.
Han skriver: "Därta bröder, jag dig berätta kan,
Att nu så har din flicka fått en aman fästeman."

Jag kan ej beskriva hur ledsen som jag blev,
När som jag läste brevet, som jag från bröder fick.
Jag läste alla breven, som jag från vännen fått
Och tydligt stod de orden, mitt hjärta har du fått.

Så reser jag mot hemmet till denna vintertid,
Hopp där någon flicka mer vill behaga mig.
Annars tar jag flykten och till Amerika far
Hälsar så till hemmet till min gamla mors far.

Stjornamenns avsked från hemmet.

Hon.

Farsål, men du hulda får ej bäva,
Fast-än jag måste bort från älskad hamn
Att ut på havets mörka vågor sväva,
Då du har lugn i liten hyddas famn.

Hon.

Min älskade, jag maktar ej att kräva
Den djupa smärta, som intar mitt bröst.
Mitt hjärta ständigt skall av oro bäva.
Vid saknaden av dig, min enda tröst.

Hon.

När våren ler härmäst och vågor gunga
Sig till den hamn, där all min sällhet är.
Jag kysser dig, och då skall hjärtat sjunga
Stiltjämt uti din lilla hydda kvar.

Hon.

Den ljuva våren vill jag nöjd förbida
Fast du blir långt fjärran från mig skild

Och vad jag än av saknaden må lida
Blir ljust när jag får återse din bild.

Han.

När söderns sol på mina kinder glöder,
Jag under palmens skugga vänligt ler.
När negerbarnens dans tro ej i södern
Stej i din hydda då min tanke är.

Hon.

Glöm ej de dyra löften du mig svurit,
Då söderns nöjen vill följusa dig,
Att ej din kärlek jag så ren dig burit
Förbyter sig i lönen på min steg.

Han.

O darra icke så, ly havets bölja
Ej söndra kan vår kärleks varma tro.
Här på jag gör dig mina tankar följa
De ständigt i din lilla hydda bo.

Hon.

Jag vill ej darra, jag vill endast sända

316
Till himlen för dig min varma bön
Att verkligen din resa än må lända
Om lycklig hemkomst blir din kärleks lön.

Hon.

Farväl, åt Gud jag mig nu överlåter.
Hans milda hägn skall jämt min öfarna bli.
Mitt hjärta säger, att jag ser dig åter
Och än en kyss, förän jag skiljs från dig.

Hon.

Adjo farväl, kanske för sista gången
Jag dig till avsked källa vill min hand.
Adjo, du icke finner mängen,
Som iökar dig så högt i livets land.

Hon.

Adjo farväl i höga berg och dalar
Där jag har trampat på min barndomsstig
Adjo farväl i himlens höga salar
Om icke här jag där skall träffa dig.

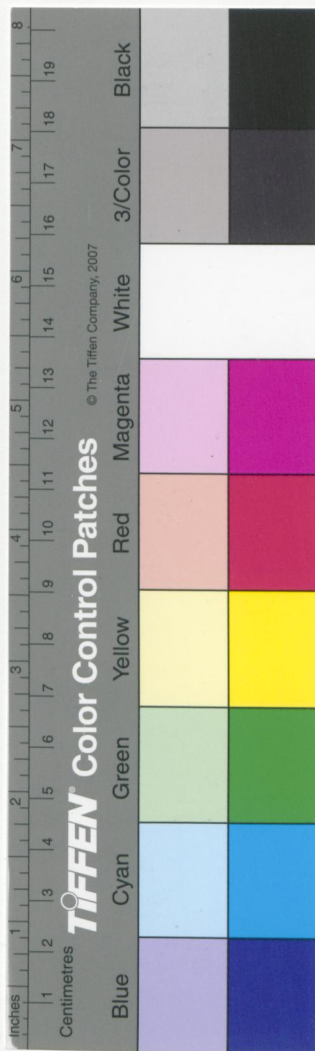
Sen må du väl påminna dig den allra förste gång,
 När som vi blev bekanta, det må du minnas väl.
 Det var visst på en familje och på en sällskapsbal,
 När som jag dig begärde och du mig svarte ja.

Sen tog jag mig åter tyra att gå till England,
 Sällskap med två bröder, jag gav mig till sjöman.
 Ni seglade till England var glade alle män,
 Och Herren oss ledade allt med sin starka hand.

Ni gjorde många resor den långa sommaren,
 Och jag skrev många brev till min käresta i land.
 Jag kunde ej annat säga, att hon mig förstod.
 De bestämda brevena stod många kära ord.

Ni lastade vår last och en annan vi tog in
 Sin gav vi oss till sjöss till Nordland igen.
 Ja den resan hon gick lyckelig allt efter Guds behag,
 Och vi kom in till Långö den fjärde juledag.

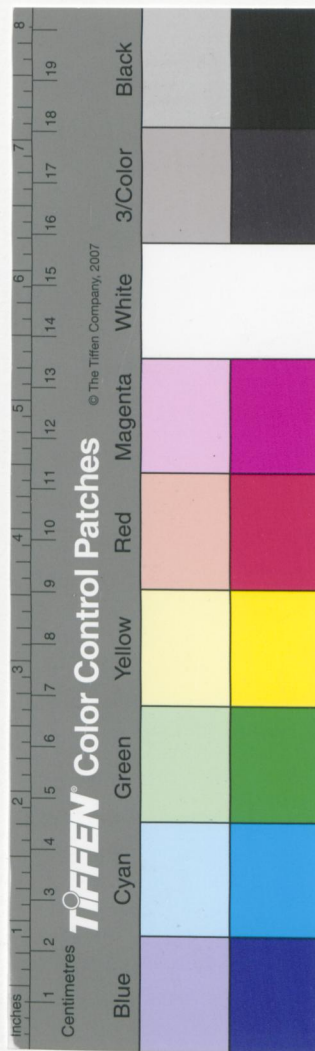
Jag kan ej längre dröja att se de fjör små.

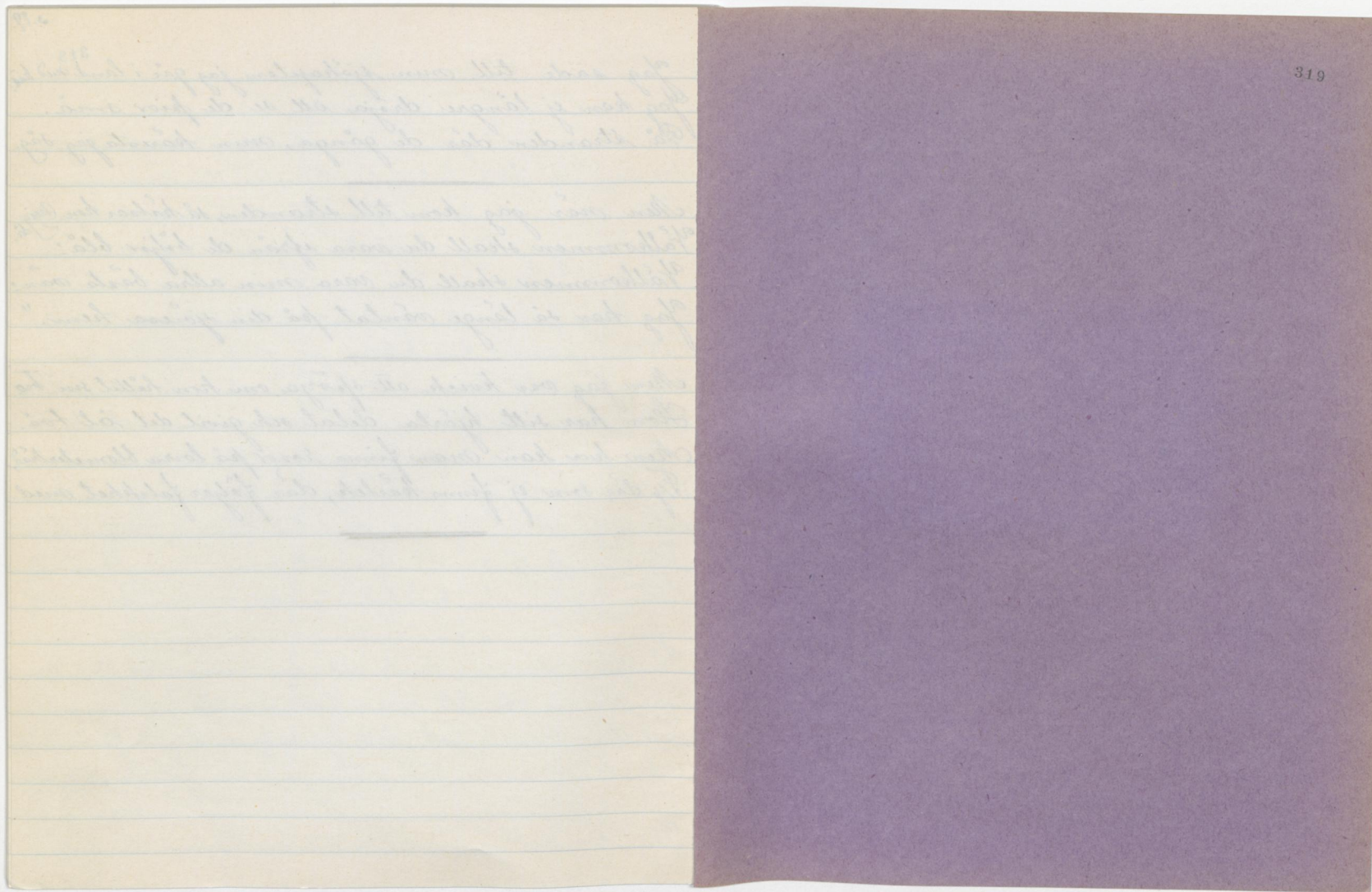

Jag sade till min sjökapten jag går i land med dig.
 Jag kan ej längre dröja att se de spior små.
 På stranden där de gånga, min kärsta jag såg.

Men när jag kom till stranden, så hälsar hon mig.
 "Välkommen skall du vara ifrån de böljs blå!"
 "Välkommen skall du vara min allra bästa vän!
 Jag har så länge väntat på din sjöresa hem."

Men jag var kvick att spörja, om hon hållit sin tro.
 Hon har sitt hjärta delat och givit det åt två.
 Men hur kan man finna roser på torra blomsterträd,
 Ty där som ej finns kärlek, där följer falskhet med.

319

